

Lieve Veer, grote zus, beste vriendin,

Toen wij klein waren zaten we elkaar altijd enorm in de haren. Al om 7 uur 's ochtends ging het mis: jij wilde een jurkje van mij lenen, maar dat mocht niet van mij want jij had al borsten dus dan zou je mijn mooie jurkje uitrekken. Als hele stiekeme oplossing hiervoor had jij bedacht dat je mijn jurkje en de hakken die je van papa en mama niet aanmocht dan maar mee zou nemen naar school om ze daar in de wc aan te trekken. Aan het ontbijt werd onze ruzie voortgezet en probeerden we met rechtopgezette broodzakken een soort muur tussen ons in te maken zodat we elkaar niet hoefden te zien. Hierna gingen we beiden naar school en keerde de rust, voor even, terug. Want na schooltijd begon het weer: jij was aan het zingen en ik probeerde huiswerk te maken. Dit resulteerde in opnames in mama's computer die "VERA ONDERBROKEN DOOR BELLE" heetten, waarin ik boos op jou was omdat ik me niet kon concentreren en jij boos op mij was omdat ik je opname verpest had. Zelfs 's avonds voor het slapen gaan zaten we nog te kibbelen. Dan stonden we bij het tandenpoetsen met dichtgeknepen ogen, want dat hadden we Annika in pippi langkous zien doen, via de spiegel naar elkaar te kijken en zeiden we heel dramatisch tegen elkaar: tss kijk niet zo zuur; kijk zelf niet zo zuur!!! Het gebeurde ook wel eens dat de ruzie zo uit de hand liep dat jij mij sloeg of beet en ik als het schijnheilige en voor jou waarschijnlijk vreselijk irritante kleine zusje, begon te huilen. Een enkel keertje beweerde jij vervolgens dat ik mijzelf gebeten had, maar het spleetje tussen jouw tanden dat duidelijk zichtbaar was in mijn arm verraadde je. Meestal was het gelukkig zo dat je binnen een seconde nadat je mij had geslagen zelf je arm uitstak en zei: sorry het spijt me zo!!! Hier, sla me maar terug!

Vanaf het moment dat ik naar de middelbare school ging verdwenen onze dagelijkse ruzies. Opeens was ik niet zo'n klein meisje meer, maar werden we vriendinnen. We werden op straat zelfs meerdere keren voor tweeling aangezien, wat een compliment vond ik dat. Stiekem was jij, zelfs toen we nog zo vaak ruzie hadden, altijd al mijn grote voorbeeld Veer. Ik keek op tegen jou en je vriendinnen, was stiekem jaloers op je vriendjes, je kleren, hoe goed je kon zingen en zelfs je handschrift probeerde ik na te doen (dit laatste kan ik inmiddels verbazingwekkend goed). Jij was als een soort spannend programma voor mij: je maakte veel meer mee dan ik. Je vertelde me in geuren en kleuren over "nieuwe grachtnacht", toen je met vrienden en vriendinnen ging slapen oftewel drinken en feesten in ons nieuwe huis. Ook vertelde je over die nacht dat je zonder dat papa en mama het wisten naar een feestje in Hilversum was gegaan en elke keer dat je naar Smack en Fris was geweest zat ik in de badkamer met spanning te wachten tot je me kwam vertellen met welke jongens je die avond had gezoend.

Ondanks dat ik ooit gezworen had dat ik nooit make-up zou gaan dragen, kreeg jij me bij mijn eerste schoolfeest zo ver dat je me mocht opmaken. Toen ik op HFC feest voor het eerst met een jongen gezoend had, kwam jij met al je vriendinnen naar het feestje toe om mij te 'feliciteren' en natuurlijk vooral om even te kijken wie die jongen dan wel niet was. Als ik jongensproblemen had, was jouw raad altijd heilig voor mij. Dat is overigens tot op de dag van vandaag zo geweest, al mijn appjes moesten en zouden eerst jouw goedkeuring krijgen voordat ik ze durfde te sturen.

Ik moest laatst opeens denken aan dat wij altijd speelden dat we “allesmeisjes” waren, een term die we zelf bedacht hadden omdat we ons in ons spel niet wilden beperken tot 1 beroep. Jij bent mijn allesmeisje Veer: voor elk probleem heb je een oplossing, voor elke domme vraag een uitleg, had ik een gebrek aan doorzettingsvermogen dan kwam jij me motiveren. En ook in materiële zin had je overal een oplossing voor. Want had ik geen make-up remover meer, had ik wasverzachter, paracetamol of een bepaald kledingstuk nodig of had ik gewoon zin in iets lekkers? Ergens tussen de eeuwige rommeltjes op je kamer lag vast nog wel iets dat ik kon gebruiken en dat ik dan ook meteen mocht hebben. Het was dan ook een verschrikking voor mij toen jij uit huis ging want daar ging mijn tweede kledingkast en nog erger: wie moest dan elke ochtend beoordelen of mijn outfit van die dag wel of niet kon? Of ik dat riempje nou wel of niet aan moest en of die oorbellen te veel waren of juist leuk? Ik moest je toen al een beetje loslaten, maar we groeiden nooit uit elkaar. Nu moet ik je weer loslaten, maar echt loslaten zal ik je nooit veer. Je bent en blijft mijn Veertje, mijn grote zus en mijn beste vriendin. Zoals ik vrijdag ook tegen je zei: ik ben nog nooit zo trots op iemand geweest.

Zoals de meesten van jullie wel gemerkt hebben, heeft Veer een sterke eigen wil. Zo heeft zij haar eigen crematie tot in de puntjes uitgedacht en uitgeschreven: de gastenlijst, tien pagina's vol met bloemencollages en welke kleren ze aan wilde, het stond allemaal in haar boek. Ze heeft zelfs twee kantjes van een A4 beschreven met hoe haar make-up precies gedaan moest worden. Gelukkig kreeg ik hier hulp bij, want ik werd lichtelijk gestresst van de vijf verschillende kwasten, poeders, concealers enzovoorts. Ook de muziek hebben Veer en ik uitgebreid besproken. Het is inmiddels een jarenlange traditie geworden dat we met de Gooische Vrouwen vanaf de balustrade in het huis in Les Gets uit volle borst mét deofles en borstels als microfoon alle liedjes van Marco Borsato meezingen als we met elkaar zijn. Dat is dus ook wat we, op verzoek van Vera, met zijn allen nu gaan doen op het nummer “ik leef niet meer voor jou”. Er zit dus geen achterliggende gedachte achter dit specifieke nummer op deze gelegenheid, het was gewoon Vera's gekke, eigenwijze wil dus daar hebben we maar naar te luisteren!